

Een meisje van bijna 40

Als het leven écht begint bij 40, wordt zij straks doodmoe geboren. Ze hééft namelijk al een leven achter de rug, of beter, meerdere levens.

Ik leerde haar rond mijn dertigste kennen, via een gemeenschappelijke vriendin. Het huwelijk met haar man was op de klippen aan het lopen. Hij was veel te braaf voor wie ze toen was, één ontembare brok jonge energie en passie voor het leven.

Er waren raakpunten. Haar doopmeter, op wie ze fysiek enorm goed lijkt, was een goeie vriendin van mijn moeder, en woonde in het dorp van mijn jeugd. Ze was ook een verwoed beoefenaarster van Argentijnse tango, een passionele dans die mij toen vooral aantrok om een partner te vinden om de rest van mijn leven samen dansend mee door te brengen. En ze woonde maar enkele kilometers bij me vandaan, dus kwamen we mekaar vaak (al dan niet) toevallig tegen.

Maar we werden ook door elkaar geraakt. Aantrekking, goesting, lust, verliefdheid,... Veel meer dan een vluchtige zoen kwam er niet van, toen. Het bleef bij kunnen, en willen, maar niet mogen. Zo dacht ik er toen toch over, doordrongen van de katholieke moraal om anderen (haar man) niet aan te doen wat je zelf niet wil worden aangedaan.

Zoveel jaren later komen we elkaar opnieuw tegen. Eerst virtueel, als op Facebook blijkt dat op hetzelfde moment in ons leven de hemel in scherven op ons hoofd valt door een verloren gegane liefde. Die synchroniciteit. Zouden we dan tòch voor elkaar gemaakt zijn?

Ze heeft ondertussen een kind, met een tweede man, die nu niet meer in haar leven is, tenzij als vader van haar dochter. Ze woont na een korte omzwerving terug in haar gezellig en gerieflijk huisje in de binnenstad. En ze doet nog altijd dezelfde job, de voornaamste constante in haar bestaan, al heeft ze nog dromen om ooit iets helemaal anders te gaan doen.

Ze lijkt me nog geen haar veranderd. De mooie jonge vrouw die ik toen niet mócht kussen, is een prachtig meisje van bijna 40 geworden die ik vandaag, nu het wél kan, dolgraag opnieuw zou willen zoenen, adembenemend, tot ze bijna flauw valt van overgave. En meer, heel veel méér, als we de trap zouden opgaan naar de eerste verdieping, de schuifdeur naar de zevende hemel.

We zitten naast elkaar in de zetel. Het valt me op dat het leven nog geen diepe groeven in haar gave gezicht heeft nagelaten. Zou het symbolisch zijn voor de naald op de langspeelplaat van haar leven die niet erg baanvast lijkt, maar onder invloed van het tegengewicht springerig van intro naar slotakkoord swingt, van het ene lied naar het andere? Rusteloos, schokkerig, impulsief, eeuwig onaf en onvoldaan?

Ze zegt dat ze veranderd is, rustiger geworden, gekalmeerd. Wat wil je, zegt ze, met een kind dat je leven definitief in een vaste plooi legt. Het klinkt me als muziek in de oren. Maar waarom geloof ik het niet helemaal, en vangen mijn muzikantenoren in de verte dissonante klanken op?

Het doet me wat dat ze niets doet met het feit dat het haar iets doet als ze me ziet. Of dat zégt ze toch, dat laatste. Zijn er dan geen meisjes van bijna 40 die wél een evenwicht vinden, die niét meer rusteloos op elke wenk van een man-met-een-(verborgen)-agenda moeten ingaan? Ik ben jaloers, moet ik eerlijk toegeven. Wat hebben zij dat ik niet heb? Stralen ze een belofte uit van avontuur, dat haar na de hoeken van de kamer ook alle uithoeken van de wereld zal laten zien? Spelen ze pak-me-dan-als-je-kan, tot ze doorheeft dat het veroveren van de 'floche' op de paardenmolen niet wil zeggen dat het ritje eeuwig blijft duren? Is de uitgesproken hang naar rust en stabiliteit maar een excuus om bij een echte maar zachte man even te bekomen van de wilde maar onbevredigende tijd in een machowereld? Of is het omdat het herontdekken van wat vertrouwd is nooit half zo verrassend kan zijn als het veroveren van het onbekende?

Zeker weten, ooit komen we mekaar wéér tegen, op een bankje onder de appelboom in de tuin van het rusthuis. Haar blonde haren zijn grijs geworden, maar ze heeft de uitstraling van een begerenswaardig jong meisje van 90. Ik wil én mag haar, eindelijk, meer dan ooit, zoenen tot ze bijna flauw valt van overgave.

We zitten naast elkaar. Mijn hand zoekt die van haar. We kijken elkaar aan. Ooit moest het gebeuren. Wij zijn voor elkaar gemaakt. Er is geen trap naar boven, alleen een lift. We stappen in. Er is maar één hemel.